

hende henne paa Vejen. Sig hende, at Doktoren ikke behøver at ulejlige sig herhen.“

I de følgende Minutter var det hele Selskab samlet i den halvmørke Forstue, hvor Ungdommen højroestet drøftede Begivenheden med den overstadige Livlighed, der gerne afløser en overstaaet Forskrækkelse. Ivan førte an. Han var pludselig bleven ellevild af Begejstring for Pers Bedrift og maatte Gang efter Gang høre Beretningen om, hvorledes Nanny og Dyhring, der var kommen gaaende ovre fra Skoven, havde truffet ham paa Trappen ude af Stand til at tale, og hvorledes han et Øjeblik efter var besvimet inde i Dagligstuen.

Henne under Knagerækken stod Eybert og hjalp Jakobe af med Overtøjet. Hans Øjne hvilede mistænksomt paa hende, mens han med en tøvende Bevægelse tog Skindslaget fra hendes endnu dirrende Skuldre.

„Jeg tror, jeg er kommen til at fryse paa Turen,“ sagde hun for at forklare denne ubetvingelige, nervøse Skælven, der formelig fik Tænderne til at slaa sammen i hendes Mund. Straks efter gik hun op ad Trappen for at komme til sit Værelse.

Skønt Per lo og talte højt, som om han slet ikke tænkte paa hende, havde han ikke et Øjeblik sluppet hende af syne. I sin dødelige Ophidselse havde han gjort sig selv det Løfte, at han endnu denne Aften vilde tale med hende, om han saa skulde bryde ind til hende fra Altanen udenfor hendes Kammer. Og da han nu fik Øje paa Eyberts Buket, som hun havde lagt fra sig i Vindueskarmen og glemt at tage med, greb han straks dette som en Anledning til at nærme sig hende.

„Frøken Jakobe! Deres Blomster!“ raabte han efter hende.